

stadig paa Fattigvæsenets Budget. Men saa fremstod der en lille Bevilling paa Skolevæsenets Konto. Den steg Aar for Aar og er nu oppå paa 42,000 Kr. Københavns Kommunalbestyrelse har altsaa bevilget i alt 52,000 Kr. til Friskolebørns Bepsning. Saa sagde jeg til denne Forsamling af over 1,000 arbejdsløse: Saaledes gaar det frem.

Jeg sammenlignede vor Stilling med Skakspilleres. Vi sidde ved Skakbrættet, vi flytte vore Brikker. Det er det, der hentydes til: Det fremgaar ikke af det meget kortfattede og sammentrængte Referat. Men jeg sagde, at vi flytte Brikkerne frem, vi flytte Bønderne frem, Træk for Træk, Skakrublik efter Skakrublik. Det sagde jeg til de Folk, der meget naturligt kunde fristes til at forlange, at vi skulle slaa Spillet over Ende. Naar Tarmene skrige, er det meget naturligt, at man siger, at det gaar saa langsomt, det gaar alt for smaat, saadan som Ibsen sagde til sin Ven, Revolutionstaleren: „Slaa Spillet over Ende, saa har du mig sikker“. Han vilde netop ud fra sit revolutionære Standpunkt ikke være med til at flytte Brikkerne Træk for Træk. Jeg sagde til disse Folk, der vare arbejdsløse, der kunde fristes til slige Tanker: Vi flytte Brikkerne ganske stille, Træk for Træk, vi naa dog frem. Vore Brikker rykke frem, de andres rykke tilbage.

Jeg ser ikke, at der er noget ondt deri. Snarere maatte det ærede Medlem fra Assens ud fra hele sin Samfundsbetragtning være os taknemmelig for, at vi holde saadanne Taler for Folk, som meget naturligt kunne fristes til at forlange ganske anderledes voldsomme Ting. Vi vide fra andre Lande, at naar Tarmene skrige, udbryder der Hungerrevolter. Nu mener jeg, at Hungerrevolter hverken have eller nogen Sinde ville føre til sunde og retfærdige Samfundstilstande. Jeg mener overhovedet, at et Proletariat, der synker dybere og dybere ned i Elendighed, ikke er i Stand til at styrte det borgerlige Samfund over Ende, og jeg mener, at det endnu mindre vil være i Stand til at styre og ordne det nye. Der er ikke anden Vej end Udviklingens, end det: Træk for Træk at bedre sine Forhold, højne sine Kaar og skaffe sig mere og mere Indflydelse.

For denne Forsamling af 1,200 arbejdsløse paaviste jeg, at den parlamentariske og lovlige Vej var den rette. Den havde gavnet dem en hel Del, og den vilde gavne dem endnu mere, naar vi

fortsatte ad den, og disse arbejdsløse sluttede sig enstemmigt dertil. Jeg vil sige til det ærede Medlem fra Assens, at han skal ikke forarges over en saadan Tale fra vor Side, og allermindst skal han gøre det, naar han har hørt, for hvilken Forsamling den er holdt, og allermindst skal han gøre det, fordi den Vej, vi nu gaa ad, i Spidsen for den nuværende Underklasse, det dybeststaaende Lag i Samfundet, er den samme Vej, som Venstres Førere og deriblandt det ærede Medlem fra Assens før ere gaaede ad. De betænkte sig i Halvtredserne, Tresserne og Firserne ikke paa at sige det, den Gang da Bønderne i bogstavelig Forstand rykkede frem Træk for Træk, indtil nogle af dem kom helt over paa den anden Side af Skakbrættet, blev Taarne og Ministre og fik langt større Magt end tidligere til at slaa Tropperne. Man betænkte sig ikke paa at sige overfor Højre, Godsejerne, Bourgeoispartiet, Overklassepartiet: Her kommer den fremrykkende Bondehær. Der var maaske ogsaa dem, der mente, at man skulde gaa stærkere paa, men det ærede Medlem fra Assens dæmpede deres Iver. Han sagde: Vi rykke frem Træk for Træk, det er vore Tropper, der rykke frem, medens de andre rykke tilbage, til sidst omringe vi dem og sulte dem ud; det hjælper ikke med Revolution overfor Statskupet, men langsomt og sikkert ad Udviklingens og Organisationens Vej omringe vi dem, og til sidst ere de slaaede. De Folk, der modsatte sig, at den fremrykkende Underklasse, som Bønderne da vare, kom frem, maatte vige Pladsen. Vi fra Socialdemokratiets Side, der repræsenterer den Underklasse, der nu er i Fremrykning, gaa i Virkeligheden kun i det Spor, som Venstre og dets Førere først have traadt.

Abrahamsen: Jeg vil blot gøre et Par korte Bemærkninger til den ærede Ordfører. Jeg ventede mig selvfølgelig, at han vilde gøre visse Indvendinger mod mine Udtalelser angaaende de Beløb, som danske Arbejdere have sendt til Sverige i Anledning af Generalstrejken. Det finder jeg forstaaeligt og naturligt. Og hvis det ærede Medlem vil tillægge mig den Opfattelse, der har været fremsat i mit Partis Presse, om, at man skulde straffe de danske Arbejdere for den Hjælp, de have ydet Svenskerne, vil jeg tage bestemt Afstand derfra. Paa den anden Side kan jeg ikke give ham Ret i, at jeg ikke skulde have Ret til baade at udtale min Beundring for det Sammenhold, der er mellem Arbejderne,